

РЕШЕНИЕ

№ 23156

гр. София, 12.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11895** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, приложим на основание чл. 104 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по искова молба на А. С. К. срещу Държавен фонд “Земеделие” с която са предявени иски, както следва: 1. иск с правно основание чл.104, ал.1 от ЗДСл в размер на 23 400 лева, ведно със законната лихва за забава, считано от 13.12.23г., датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението, във връзка с отменена Заповед № 52/16.02.21г. на Изпълнителния директор на ДФЗ и 2. Иск с правно основание чл.104, ал.1 от ЗДСл в размер на 23 400 лева, ведно със законната лихва за забава, считано от 13.12.2023г. - датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението, във връзка с отменена Заповед № 374/20.05.23г. на изпълнителния директор на ДФЗ. Ищецът твърди, че е бил с ответника в служебно правоотношение, което е било прекратено последователно с процесните две заповеди. Впоследствие и двете заповеди са били отменени с влязло в сила съдебно решение. На основание всяко от съдебните решения ищецът е подал заявление за явяване на работа на заеманата от него длъжност, като след възстановяване е било прекратено правоотношението. Тъй като според него работодателя му дължи обезщетение за времето през което е останал без работа, поради незакононото уволнение, претендира в настоящото производство

процесните две обезщетения, всяко от които на самостоятелно правно основание. Относно иска по чл.86 от ЗЗД, вр. чл.104, ал.1 от ЗДСл претендира мораторна лихва /лихва за забава/, за която след уточнителна молба л. 57 от делото, посочва период от подаване на исковата молба - 13.12.2023г. до окончателното изплащане на задължението.

Ответникът– Изпълнителен директор на ДФ Земеделие оспорва иска. Излага съображения за неоснователност и по отношение на акцесорните претенции на ищеца.

В с. з. К. се представлява от процесуален представител адв. Д., която поддържа иска на наведените в исковата молба основания.

Ответната страна, не се явява, но изпраща становище, с което поддържа отговора и напаревните в него искания.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., счита, че искът по чл. 104 от ЗДСл за основателен.

От фактическа страна:

Установява се, видно от приетите по делото доказателства, че

Със Заповед № 75 / 13. 03. 2020 г. на изп. директор на ДФЗ е прекратено служебното правоотношение на А. К. на длъжността директор на Дирекция „Финансова, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДС. Заповедта е обжалвана и с Решение № 3484/01.07.20г. по адм.д. № 3652/20г. по описа на АССГ процесната заповед е отменена като незаконосъобразна.

Със Заповед № 52 / 16. 02. 2021 г. на изп. директор на ДФЗ е прекратено служебното правоотношение на А. К. на длъжността директор на Дирекция „Финансова, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДС. Заповедта е обжалвана и с Решение № 7098/29.11.21г. по адм.д. № 4259/21г. по описа на АССГ процесната заповед е отменена като незаконосъобразна.

Със Заповед № 374 / 20. 05. 2022 г. на изп. директор на ДФЗ е прекратено служебното правоотношение на А. К. на длъжността директор на Дирекция „Финансова, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДС. Заповедта е обжалвана и с Решение № 5503/27.09.22г. по адм.д. № 5169/22г. по описа на АССГ процесната заповед е отменена като незаконосъобразна.

По делото е прието заключение от в.л., което посочва, че основната заплата за длъжността “Директор на дирекция “Финансова” в ДФ Земеделие към двата момента на признаване на двете процесни уволнеия за незаконни, а именно: към 03.05.22г. и 18.05.23г. е била 3900 лв.

от представените по делото трудова и служебна книжка, както и от направена от в.л. справка в системата на НАП се установява, че К. не е заемал длъжност по трудово или служебно правоотношение за периодите 16.02.21г-16.08.21г. и 22.05.22г. - 20.11.22г.

Правни изводи:

Предявените от ищеца два иска за причинени имуществени вреди са процесуално допустими. С цел избягване преповтаряне на мотиви, съдът ще изложи общи мотиви по двата проявени иска, доколкото се касае за искове които са с едно и също правно

основание, макар и почиващи на различни факти.

Съгласно нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение. Нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл не съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът се определя съобразно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл, регламентираща, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по - ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по - нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен искът с правно основание с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, следва кумулативно да са налице материално - правните елементи от правопораждащия фактически състав, а именно: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незаем по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по - ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

С отмяната на заповедта за уволнение, възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди. Съгласно чл. 39 от Закона за държавния служител, държавният служител има право на обезщетение в предвидените от закона случаи. Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител, относима към разглеждания казус, предвижда обезщетение при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение в размер на основната заплата за цялото време, през което служителят не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

По делото се установи, че със Заповед № 75 / 13. 03. 2020 г. на изп. директор на ДФЗ е прекратено служебното правоотношение на А. К. на длъжността директор на Дирекция „Финансова, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДС. Заповедта е обжалвана и с Решение № 3484/01.07.20г. по адм.д. № 3652/20г. по описа на АССГ процесната заповед е отменена като незаконосъобразна; със Заповед № 52 / 16. 02. 2021 г. на изп. директор на ДФЗ е прекратено служебното правоотношение на А. К. на длъжността директор на Дирекция „Финансова, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДС. Заповедта е обжалвана и с Решение № 7098/29.11.21г. по адм.д. № 4259/21г. по описа на АССГ процесната заповед е отменена като незаконосъобразна; със Заповед № 374 / 20. 05. 2022 г. на изп. директор на ДФЗ е прекратено служебното правоотношение на А. К. на длъжността директор на Дирекция „Финансова, на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДС. Заповедта е обжалвана и с Решение № 5503/27.09.22г. по адм.д. № 5169/22г. по описа на АССГ процесната заповед е отменена като незаконосъобразна. В периода от прекратяване на служебното му правоотношение, до момента на възстановяването му на работа, ищцът не е престирала труд по друго служебно или трудово правоотношение. Наличие на вреда,

която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба и причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

Посочените по - горе кумулативни предпоставки за възникване правото на обезщетение по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, са налице, като вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника.

В чл. 104, ал. 1 от ЗДСл законодателят е обвързал размерът на обезщетението за вредите, претърпени от незаконно уволнения държавен служител с размера на неговата основна заплата. Анализът на разпоредбата сочи, че е релевантен не размера на основната заплата на държавния служител към момента на издаване на незаконосъобразната заповед за прекратяване на правоотношението му, а размера на заплата му "определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата". В този смисъл съдът изцяло приема констатациите на в.л. относно посочения размер на основното възнаграждение за длъжността, като вземайки предвид така посочения размер за 6 месечен период в който се дължи определи сумата на 23 400 лв. поотделно за всеки един от двата периода. Тъй като тази сума изцяло съвпада с претендираната от ищеца по първоначалната искова молба, съдът следва да му я присъди, ведно със законната лихва, считано от 13.12.2023г. до окончателното изплащане на задължението.

При този изход на спора и предвид факта, че ищецът своевременно е поискал присъждане на направените разноски, на същият следва да се присъдят такива. Съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр.с чл. 144 от АПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. В случая се претендират разноски на обща стойност 4300лв. Доколкото исковата претенция е уважена в пълния претендиран размер, съдът намира за основателно направеното от ищцата искане за присъждане на направените разноски в пълен размер. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение не е основателно, възнаграждението е определено в близък до минималния размер и съответства на фактическата и правна сложност по делото, проведените съдебни заседания и извършените процесуални действия.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" да заплати на А. С. К. сумите както следва: сума в размер на 23 400 лева, представляваща обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл за периода 16.02.2021г. – 16.08.2021г., ведно със законната лихва за забава, считано от 13.12.23г. - датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението; сума в размер на 23 400 лева, представляваща обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл за периода 20.05.2022г. – 20.11.2022г., ведно със законната лихва за забава, считано от 13.12.2023г. - датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" да заплати на А. С. К. сумата от 4 300 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: